

Sygn. akt III PK 8/17

POSTANOWIENIE

Dnia 14 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa A.K.

przeciwko Urzędowi Gminy D.

o przywrócenie do pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 września 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 16 września 2016 r., sygn. akt IV Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka A.K. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 16 września 2016 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie przepisów postępowania mogącego mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie: art. 232 k.p.c. w związku z art. 233 § 1-2 k.p.c., art. 217 § 1-3 k.p.c., art. 473 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c., art. 384, art. 385 k.p.c. - przez brak rozpoznania i rozważenia wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów i wniosków, jak i również w uzasadnieniu skarżonego wyroku,

w tym wniosków dowodowych, pomimo kwestionowania w zarzutach apelacji oceny dowodów i ustaleń poczynionych przez Sąd pierwszej instancji, w efekcie brak własnych ustaleń faktycznych oraz własnej oceny wiarygodności materiału dowodowego w postępowaniu Sądu drugiej instancji, bez ustosunkowania się do materiału dowodowego przedłożonego w postępowaniu apelacyjnym, tym samym wyłączenie kontroli instancyjnej w podnoszonym zakresie (w szczególności przeprowadzenie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, uchybienie zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego polegające na niewłaściwej ocenie dowodów i wyprowadzenie ze zgromadzonego materiału dowodowego błędnych wniosków), przeprowadzenie zwłaszcza w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku oceny prawnej w zakresie zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie ustalonego stanu faktycznego, przez pominięcie w szczególności zarzutu apelacyjnego naruszenia: art. 236 k.p.c., art. 155 § 1-2 k.p.c., art. 244 § 1-2 k.p.c., art. 245 k.p.c., art. 246, art. 247 k.p.c., art. 248 § 1-2 k.p.c., art. 308 § 1-2 k.p.c., art. 309 k.p.c., art. 477² k.p.c., art. 468 § 1-4 k.p.c., art. 3 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c., art. 228 § 1-2 k.p.c., art. 230 k.p.c., art. 234 k.p.c., art. 236 k.p.c., art. 308 § 1-2 k.p.c., art. 309 k.p.c., art. 250 § 1 i 2 k.p.c., art. 477² k.p.c., art. 468 § 1-4 k.p.c., art. 473 § 1 k.p.c., art. 3 k.p.c., w związku z art. 227 k.p.c., art. 228 § 1-2 k.p.c., art. 217 § 1-3 k.p.c., art. 230 k.p.c., art. 234 k.p.c., art. 308 § 1-2 k.p.c., art. 309 k.p.c., art. 250 § 1 i 2 k.p.c., art. 477² k.p.c., art. 468 § 1-4 k.p.c., art. 278 § 1-3 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c., art. 228 § 1-2 k.p.c., art. 230 k.p.c., art. 234 k.p.c., art. 211 k.p.c., art. 250 § 1 i 2 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 299 k.p.c. w związku z art. 302 § 1 k.p.c., art. 303 k.p.c., art. 304 k.p.c., art. 214 § 1-3 i art. 214¹ § 1-2 k.p.c., art. 207 § 1-7 k.p.c. w związku z art. 240 § 1-2 k.p.c., art. 241 k.p.c., art. 236 k.p.c., art. 299 k.p.c., art. 162 k.p.c., art. 477² k.p.c., art. 468 § 1-4 k.p.c., art. 473 § 1 k.p.c. - stosownie do art. 380 k.p.c., art. 227 k.p.c. w związku z art. 302 § 1 k.p.c., art. 303 k.p.c., art. 304 k.p.c.; art. 214 § 1-3 i art. 214 1 § 1-2 k.p.c., art. 207 § 1-7 k.p.c. w związku z art. 240 § 1-2 k.p.c., art. 241 k.p.c., art. 236 k.p.c., art. 299 k.p.c., art. 98 § 1-4 k.p.c., art. 100 k.p.c., art. 103 § 1-2 k.p.c., art. 463 § 1-2 k.p.c. w związku z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 623 ze zm.), art. 328 § 2

k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. - stosownie do art. 380 k.p.c.

Skarżąca zarzuciła także naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię, jak i niewłaściwe zastosowanie: art. 30 § 1 pkt 2 § 3-4 k.p., art. 45 § 1-3 k.p., art. 47 k.p., art. 47¹ k.p., art. 8 k.p., art. 30 § 1 pkt 2 § 3-4 k.p., art. 45 § 1-3 k.p., art. 47 k.p., art. 47¹ k.p. w związku z art. 8 k.p., art. 94¹ k.p., art. 29¹ § 1-2 k.p., art. 174 § 2 k.p. w związku z art. 186⁵ k.p., art. 18^{3a} § 1 k.p., art. 18^{3b} § 1 pkt 2 k.p., art. 94 pkt 9 k.p. oraz art. 1 ust. 1-2 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1474), art. 6 k.c. w związku z art. 30 § 1 pkt 2, § 3-4 k.p., art. 45 § 1-3 k.p., art. 65 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p., art. 94¹ k.p., art. 29¹ § 1-2 k.p., art. 22 ust. 1-3 i art. 27 ust. 1-9 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 902 ze zm.), art. 6 k.c., art. 65 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p., art. 24 § 1-3, art. 30 § 1 pkt 2, § 3-4 k.p., art. 45 § 1-3 k.p. i art. 11³ k.p., art. 94² k.p., art. 292 § 1-2 k.p.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując na „potrzebę wykładni art. 30 § 1 pkt 2 § 3-4 k.p. art. 45 § 1-3 k.p. w związku z art. 1 ust. 1-2 i art. 10 ust. 1 ustawa z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (stosownie do art. 47 k.p. art. 47¹ k.p. w związku z art. 8 k.p. art. 94² kp, art. 29² § 1-2 k.p. art. 11³ k.p., art. 174 § 2 k.p. w związku z art. 186⁵ k.p. art. 18^{3a} § 1 k.p. art. 18^{3b} § 1 pkt 2 k.p., art. 94 pkt 9 k.p. jak i art. 6 k.c., art. 65 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p.) budzących poważne wątpliwości, niezależnie od tego - wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów”.

Wskazała, „obok także oczywistego uzasadnienia niniejszej skargi (...)” na „istotne zagadnienia prawne dotyczące interpretacji i zakresu badania (rozpoznania w sprawie) zadań, jak i związanych z nimi dotychczasowym stanowiskiem pracy należącym do pracownika, któremu złożono wypowiedzenie umowy o pracę zawartą na czas nieokreślony z przyczyn niedotyczących pracownika w odniesieniu do czynności pracodawcy mających uzasadniać te wypowiedzenie, wpływających na ocenę tych czynności w świetle weryfikacji w toku postępowania kryteriów zwolnień i realności czynności reorganizacyjnych pracodawcy, sposobu ich

przeprowadzenia i związku z przedmiotowym wypowiedzeniem, w tym jako uzasadnienie tego wypowiedzenia, co wiąże się także z koniecznością wskazania w pisemnym wypowiedzeniu jego przyczyny (w tym wymogów informowania pracownika o tych czynnościach, jak i następnie kryteriów pozorności tej przyczyny wpływających także na przesłanki przywrócenia pracownika do wcześniejszej pracy). (...) Istotne jest również rozstrzygnięcie o przesłankach i zakresie przyjętego przez pracodawcę pojęcia likwidacji przedstawionego wyżej stanowiska pracy, jego zasadności odnośnie uzasadnienia przyczyny wypowiedzenia umowy z pracownikiem, mając na uwadze także zakres rozpoznania czynności pracodawcy polegających zwłaszcza na przenoszeniu pracowników pomiędzy jednostki organizacyjne pracodawcy, uogólniania stanowisk pracy, jak i łączenie tych stanowisk (równolegle w szczególności z ogłaszaniem naboru i zatrudnianiem nowych pracowników, jak i czynnościami pracodawcy dotyczącymi etatów w schemacie organizacyjnym pracodawcy, tym samym zakresu czynności pracodawcy dotyczący podległych pracowników branych w toku postępowania sądowego. Nie bez znaczenia jest także ocena stanowiska pracy zwalnianego w ten sposób pracownika w związku z zadaniami określanymi przez pracodawcę, czy też faktycznie wykonywanymi przez tego pracownika, jak i porównanie ich do wymaganych kwalifikacji tego pracownika, co wpływa na łączny zakres kryteriów wiążących się z zachowaniem obiektywizmu powyższych czynności pracodawcy.

Istotne znaczenie ma także zakres dopuszczalnego odstępstwa pracodawcy od przyjętych wcześniej kryteriów doboru pracowników do zwolnień z przyczyn ich niedotyczących według pracodawcy wiążący się z weryfikacją tych czynności pracodawcy (zwłaszcza stosowania w rzeczywistości tych kryteriów, jak i zmniejszenia przedmiotowego zatrudnienia w ramach czynności reorganizacyjnych tego pracodawcy) oraz zakresu kontroli sądowej tych kryteriów jedynie do pracowników którzy złożyli odwołanie do sądu pracy czy też równolegle pozostałych pracowników zwalnianych w związku z tymi samymi czynnościami pracodawcy oraz z identycznych powodów, co sytuacja rozpatrywana w toku postępowania sądowego. Nie bez znaczenia jest także określenie na ile kryteria, jak i czynności pracodawcy dotyczące pracownika powinny być obiektywne w przedstawianym wyżej zakresie oraz w jakim zakresie przybierają one

dyskryminujący charakter, co wpływa tym samym na zakres sądowej weryfikacji czynności pracodawcy. (...) Kolejne istotne zagadnienie prawne, jak i przedstawione rozbieżności powstające w orzecznictwie sądów dotyczą stosowania zwłaszcza art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. wskazywanym w skarżonym wyroku w związku z prawem Sądu eliminacji pewnych dowodów poprzez uznanie, że pozbawione są one wiarygodności, albo że nie są istotne wobec tego, że spór dotyczy pracownika z pracodawcą”.

Nawiązując do sformułowanych zagadnień skarżąca wskazała nadto, że „W takiej sytuacji jest pomijana przede wszystkim <<wzajemna relacja między dowodami>> do nierównorzędnego w tej sytuacji w skarżonym wyroku kryterium własnego przekonania Sądu co do wartości poszczególnych dowodów determinowane indywidualną oceną, co powoduje także oczywistą zasadność niniejszej skargi w tej mierze”.

W odpowiedzi na skargę strona pozwana - Urząd Gminy D. wniosła o jej nieprzyjęcie do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wstępnie trzeba przypomnieć, że ograniczenia dopuszczalności wnoszenia skargi kasacyjnej wynikają z konstytucyjnej roli Sądu Najwyższego w systemie organów wymiaru sprawiedliwości. Zgodnie bowiem z art. 1 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1254 ze zm.), rolą tego Sądu w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości pozostaje zapewnienie w ramach nadzoru zgodności z prawem oraz jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych i wojskowych przez rozpoznawanie kasacji oraz innych środków odwoławczych, podejmowanie uchwał rozstrzygających zagadnienia prawne i rozstrzyganie innych spraw określonych w ustawach. Skarga kasacyjna nie jest więc (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem

weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia, gdy się weźmie nadto pod uwagę, że Konstytucja w art. 177 ust. 1 gwarantuje jedynie dwuinstancyjne postępowanie. Ewentualna możliwość dalszego postępowania, w tym postępowania przed Sądem Najwyższym, stanowi uprawnienie dodatkowe, które może zostać obwarowane szczególnymi przesłankami, w tym określonymi w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Odnosząc się do przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., należy zauważyć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika ona zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109, z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPIUS 2002 nr 20, poz. 494, z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437, z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Jeżeli więc przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania miałyby być okoliczność, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁴ § 1 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), skarżący powinien w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia, koncentrując się na wykazaniu kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Skarżąca warunku tego nie

spełniła, bowiem w ogóle nie uzasadniła swego twierdzenia o oczywistej zasadności skargi.

Z kolei, gdy idzie o przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy zauważyć, że zagadnienie prawne, na którego występowanie w sprawie skarżąca się powołuje, jest to zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC z 2002 nr 1, poz. 11, z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP z 2004 nr 9, poz. 158 oraz z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 7-8, s. 51; wyrok Sądu Najwyższego z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51). Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Z przedstawionego przez wnoszącego skargę istotnego zagadnienia prawnego musi jednak wynikać, jaki jest konkretny problem prawny, na czym polegają istotne wątpliwości (na przykład interpretacyjne), na czym polega rozbieżność w orzecznictwie i jakich kwestii owa niejednorodność dotyczy. Sformułowane zagadnienie winno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym,

poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147, z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883). Pomijając już małą klarowność wywodów dotyczących tej kwestii, skarżąca nie wskazuje przepisów, które miałyby podlegać wykładni

Zastrzeżenie to odnosi się również do kolejnej z przywoływanych przez skarżącą przesłanki przedsądu, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie. Rzeczą skarżącego w takim wypadku jest wykazanie, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości ze sprecyzowaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecnictwie sądów, które to orzecznictwo należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151, z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351, z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231, z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 2-4, poz. 43 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Poza przywołaniem wyroków, skarżąca nie wyjaśniła, które z przepisów są przedmiotem rozbieżnej wykładni i na czym rozbieżność ta polega.

Z kolei wyłączenie w art. 398³ § 3 k.p.c. z podstaw skargi kasacyjnej zarzutów dotyczących oceny dowodów pozbawia skarżącego możliwości powoływania się na zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c. Przepis art. 398³ § 3 k.p.c. wprowadzie nie wskazuje *expressis verbis* konkretnych przepisów, których naruszenie, w związku z ustalaniem faktów i przeprowadzaniem oceny dowodów, nie może być przedmiotem zarzutów wypełniających drugą podstawę kasacyjną, nie ulega jednak wątpliwości, że obejmuje on art. 233 k.p.c., bowiem właśnie ten przepis określa kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, LEX nr 230204; z dnia 4 stycznia 2007 r., V CSK 364/06, LEX nr 238975; z dnia 5 września 2008 r., I UK 370/07, LEX nr 785533; z dnia 23 listopada 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 76;

z dnia 19 października 2010 r., II PK 96/10, LEX nr 687025; z dnia 24 listopada 2010 r., I UK 128/10, LEX nr 707405 oraz z dnia 24 listopada 2010 r., I PK 107/10, LEX nr 737366). Oznacza to, że spór o ocenę poszczególnych dowodów i ustalenie stanu faktycznego nie może być przenoszony do postępowania przed Sądem Najwyższym, który jest związany - zgodnie z art. 398¹³ § 2 - ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 października 2008 r., IV CSK 228/08, LEX nr 475287).

Nie uzasadnia zatem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania konieczność wykładni „art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c.”, zwłaszcza, że wzięwszy pod uwagę ten wątek, to z przedstawionej, (mało klarownej) wypowiedzi wynika, że chodzi o ocenę dowodów.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c., należało postanowić jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na mocy art. 98 k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 w związku § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).